

ningen er Basis for Hærordningen paa Sjælland, hvor Hovedstyrken ligger. Men jeg ved, at Medlemmer af Partiet Venstre med lige saa stor Ihærdighed vil paastaa, at Københavns Landbefæstning er slet ikke Led i Hærordningen, idet der i Hærloven er truffet Bestemmelse om, at den skal desarmes; den bliver kun liggende en vis Række Aar. Men den er hverken Basis for Militærordningen eller Led i samme. Saa tvetydig er i Virkeligheden denne Forsvarsordning.

Nej, det var ikke denne Forsvarsordning, der reddede os fra at komme med i Krigen. Det, der reddede os fra at komme med, var ikke det, at vi havde denne bestemte Forsvarsordning, eller at vi havde saa og saa stort et Forsvar; det var langt snarere den Omstændighed, at denne Forsvarsordning blev benyttet paa den lempeligst mulige Maade og i Forbindelse med den strengeste, ligelige Neutralitet. Der var ingen Tvetydighed i denne Regerings Militær- og Udenrigspolitik. Det vakte Tillid hos begge Parter, og det er efter min Opfattelse det, som væsentlig hidrog til at holde Danmark udenfor Krigen.

Bjerring: Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Johan Knudsen), der for nogle Dage siden havde Ordet, udtalte Haabet om, at Regeringspartierne maatte blive i Mindretal ved det forestaaende Valg. Der er et godt gammelt Ord, som siger, at Haabet beskæmmer ingen; men derfor er det jo ikke sikkert, at de Forhaabninger, som den ærede Ordfører nærede, vil gaa i Opfyldelse — Strømpilen gaar nu ikke i konservativ Retning. Hele den Lovprisning, der fra konservativ Side blev ført til Fordel for det private Initiativ, til Fordel for de frie Kræfters Spil, hele den Agitation, som blev ført om Loven af 7. August 1914, vil give Bagslag for de konservative Partier.

Der blev fra den Side hævdet, at nu var Krigen forbi, den frie Konkurrence vilde regulere Priserne, og vi vilde snart opnaa et Prissald. Men den Tale, man den Gang førte, har i Praksis vist sig at være ganske forfejlet. Vi har oplevet en Prisstigning, som man aldrig tidligere har kendt; Priserne paa de vigtigste Livsfornödenheder er steget til hidtil ukendte Højder. Jeg er sikker paa, at hvis man fra den Side i Februar og Marts Maaned, da man rejste Agitationen mod Regeringen, havde vidst, at Prisstigningen vilde

antage et saadant Omfang, vilde man ikke have gjort det med saa god Samvittighed. Det har vist sig, at de Teorier, man den Gang forfægtede, ikke har slaaet til, og jeg tror ikke, at den kommende Valgdag vil blive saa særlig behagelig for det konservative Folkeparti.

Det konservative Folkeparti har altid været et offervilligt Parti, det har altid i stor Udstrækning stemt paa Venstres Kandidater. I den Kreds, som jeg repræsenterer, har det konservative Folkeparti Gang paa Gang afleveret en 3—400 Stemmer til Venstre, og sidste Gang gjorde de det jo for en Gangs Skyld uden Nytte. Men jeg er ganske vis paa, at det konservative Folkeparti ikke har draget Lære heraf; det vil nok ogsaa for Fremtiden aflevere en god Portion af sine Stemmer til Venstre.

Jeg har lagt Mærke til, at det konservative Folkeparti i den sidste Tid her og derovre paa Fyn har afholdt Møder og har indbudt Venstres Folketingsmænd og Kandidater til at deltage i disse Møder. Men Venstre foretrækker at svare: „Far er ikke hjemme“; og saa bliver de borte. Thi de vil ikke lægge sig ud med det konservative Folkeparti. De foretrækker at holde sig ganske rolige og saa paa Valgdagen hugge en 300—400 Stemmer i de forskellige Kredse fra det konservative Folkeparti. Og det skal ogsaa nok vise sig at ville slaa til ved det kommende Valg. Det konservative Folkeparti vil sikkert da aflevere en 20—30 000 Stemmer til Venstre, ligesom det gjorde ved sidste Valg.

Men der er ogsaa en anden Fare, der truer det konservative Folkeparti, og det er for saa vidt ikke andet end Nemesis. Det konservative Folkeparti har altid været glad, naar der indenfor andre Partier kom Særpartier, som optog Konkurrencen. Nu har det konservative Folkeparti ogsaa faaet sit Smertensbarn, nemlig Erhvervspartiet. At man frygter dette Parti, viste den Maade, hvorpaa Ordføreren for det konservative Folkeparti kørte op med det svære Skyts overfor Erhvervspartiet, og ogsaa det Nødskrig, som lød ud fra det Valgmanifest, som det konservative Folkeparti for kort Tid siden udsendte. Det var en Advarsel til konservative Vælgere om ikke at støtte Erhvervspartiet, fordi det førte en Særpolitik. Jeg har haft Lejlighed til ude i Provinsen at se konservative Formænd for Borger- og Haandværkerforeninger staa op og anbefale at stemme paa Erhvervspartiet som det eneste Parti,